

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Aduersitatum omnium causa quæ sit: quo animo eas ferre oporteat:
quænam item afflictos consolari debeant Can. XXV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

dei malitia sua. Quomocunque enim, & quicquid permifero, prouidentia mea tibi placere debet super omnia, & laudare me debes, & certissime tenere, id optimum tibi esse, ac manu id mea benignissima tibi (hoc est in utilitatem tuam) praeuifum ac praedordinatum: modo plena fiducia innitaris super bonitate mea. Bene de me sentire, firmiter in me confidere, ac plenè se mihi relinquere praedicant bonitatem meam. Propterea aded hanc mihi placent in homine, ut non possim illum relinquere, nec potest illi mali aut perniciosi quid accedere, qui spem suam in me locauit. Quanto maior in te spes & fiducia est erga me, tanto plus & perfectius obtines quicquid desideras. Et quicquid tibi acciderit, si ita bonum me credis, ut aduersa & inimica omnia in bonum tuum, hoc est, in utilitatem tuam tibi conuertat, hoc fiet. Et (si tu saltem didiceris omnia ita accipere) absque vilo dubio fiet. Solent enim etiam amici mei orare, ut à purgatorio preferuem illos. Non id malè est rogatum: perfectius autem orabis, si ante pedes maiestatis meae prouoluta desideres, ut iustitiae meae in tua paruitate satisfiat, obtulerisq; te in gloriam meam ad purgatorium, & ad quodcunque mihi beneplacitum pro beneplacito meo ferendum, plusq; delectet voluntatis meae impletio, quam purgatorii euasio. Ita que si amorem ac zelum inordinatum, quem erga te & pro te, item pro sensu atque voluntate tua habebas, per gratiam meam viceris & plena confidentia perfectè te in me proieceris, mihiq; soli innixa fueris, senties gratiam meam mira in te operantem. Intende igitur in me filia, & cogitans me, relinque te, & ego cogitabo pro te, semperq; tibi assistens, non deseram te. Iterum dico. Cuncta quae tibi eueniunt, purè, nude ac immediate accipias de manu mea, & non à creatura aliqua, in omnibus admirans, laudans, & cum amore ac gratiarum actione desideranter acceptans de bonitate mea prouidentiam meam, qua in omnibus quae tibi eueniunt intendo ac operor tuam salutem, cuiq; singulariter recordans hanc tibi mitto & ordino, ut hanc ita agere aut pati habeas quo tui miserear. Stude igitur & tu in omnibus quae vides & quae sentis, & in omnibus quae tibi occurrunt elicere laudem ac honorem meum: ut intelligas, quare hanc permiserim, id est, ex quanta charitate, & quomodo tu ad me & in me eadem referre debeas, teq; simul offerrem in originem vnde tibi effluunt, hoc est, in bonitatem meam, ad gloriam meam. Si hoc esses exercitio perfectè assuefacta, quo non minus libenter tristitia, quam læta de me susciperes, & me in omni creatura scires inuenire: tunc enim aded nihil esse posset tibi contrarium, quod non faceres tibi vtilissimum: imò nihil à me foret tam alienum, vnde mihi sacrificium non offerres. Siquidem in omni creatura ego sum, & praeter me nulla potest subsistere. Ea propter nulla creatura tam est vicina sibi quam illi ego, qui unicuique intimus sum. Aded autem pauper esse deberes spiritu, ut non habeas quod velis aut nolis. Non habeas, inquam, quod cupias, aut fugias tui causa, sed beneplacitum meum solum, quod vbiq; ex ordinationibus & permissionibus meis (si me purè quaesieris, & prouidentiam meam attenderis) mirabiliter intelliges.

Orare num
licet pro
euasione
purgatorii.

Laudem Dei
ex omnibus
eliciendam
rerum euenientibus.

Aduersitatum omnium causa quae sit: quo anima eas oporteat: quam item afflictos consolari debeant.

CANON XXV.

Rff 3

Tribu-

Tribulationem omnem, atque aduersitatem tanquam nuncium signum gratiæ meæ tibi appropinquantis, accipe. Propterea quancumq; sentis te moleſtia aut aduerſitate præmi, gaude, ſciens quia meruiſti. Itaq; nemini, quam peccatis tuis quod pati habes, imputa, ſimulq; gratias age quod oculis ſuifericordiz meæ reſpiciens te, hac gratia dignatus ſum, qua filio cum virga hic te viſitem, arguam & caſtigem, nec quomodo digna fores te proijciam. Quamdiu arguo, quamdiu flagello te, ſignum eſt quod meliorem te fore cupio. At ſi correptione ſubtrahero relinquens temetiſſam tibi, videberis quidē tunc pacem habere & tranquilla eſſe, ſed infeliciffima es, à qua vigilia & cuſtodia mea ſubtracta eſt. Quæcumq; igitur pateris dic tibi ipſi: Grauiora ego eommerui. Quæ ſi etiam nulla eommeruiſſes, mei tamen amore & gratiam, quia hæc tibi aduerſa ſerēda impoſui, ne meū impediatur beneplacitum, amatiſſimo patientiſſimoq; corde libenter omnia ſufferre deberes: quandoquidem ego pro te paſſus ſum. Qui tamen ſi nihil paſſus foret, nonne propter beneficia mea infinita, quæ tibi impertior quotidie (quicquid enim habes, à me ſolo habes) dignus forem pro quo non nihil ſuſtineres. Poſtremò, eſto, nihil horum ſit, nihilominus cogitare debes quod mea es, à me facta & plasmata, nec minus mea, quam lutum in manu figuli: quodq; idcirco poteſtatis & iuſtitiæ meæ eſt tecum agendi quæcumq; volo: tibi verò ne contra dicere quidem licet, magis quàm figulo lutum. Quid enim contradicere habes creatori, ſiue conſoler, ſiue aſſigam? ſam tantorum malorum tibi conſcia, quæ eommeruiſti, quidni deſideret etiam contemptum quo bonitatem meam ſpreuiſti ſuper te puniri, & ſuperbiam tuam humiliari? Verùm, accedit aliud potius, videlicet quod ego amator tui, vt noſti, ſum fideliffimus, optima quæq; & ſaluberrima tibi prouidens. Voluntatis enim meæ fuit antequam crearem te, vt hac hora, hocq; momento, eadem ipſa quæ pateris, patiaris. Hæc itaque amantiſſima mea voluntas fidelitate & charitate plena, vt impleatur tibi, nihilominus debet eſſe deſideratiſſima, aded vt quicquid pateris cum alacritate, dulcedine, gratiarum actione, mititate, deuotioneq; cordis patiaris, nihil amari turbulenti ve cogitans aduerſus eos, qui tibi moleſta aduerſa irrogare videntur: quin potius eos vt meos in hac re miniſtros, atque à me ad hoc miſſos iuſſoſq; cogita, & me ſolum intuearis, conſiderans quam benigno, quam amanti, quàm deniq; pio ac fideli corde tibi hæc vt patiaris, procurauerim. De ſola igitur manu mea ſine alio medio accipe, quicquid ſuper te venerit triſte, & ex amore tibi ad vtilitatem tuam miſſum intellige. Tam deſideranter itaque illud ſuſcipe, quàm amanter ego mitto. Vnde cùm nihil paſſa fueris aduerſi, tunc denum alienum tibi me atq; offenſum putes vt potè qui minus præclariffimum, quo omnes amicos honorare exornareq; ſoleo, hoc eſt, pati & tribulari, tibi nunc ſubtractiones, quantas pœnas & fatigationes, quantas perſequutiones, quantas contradictiones, quantas pœnas & fatigationes, quanta mater mea chariſſima, quanta denique amici mei veſtigia mea imitantes perpeſſi ſumus. Deinde quod nemo ad æternitatis gloriam, niſi per crucem calicemq; aduerſitatis peruenerit: quod in ſuper non alia ſit, præter hanc regiam, via ad patriam, quam te quoq; ambulare neceſſe eſt, ſi modo nobiſcum in beatitudine, noſtro deſideras conſortio frui.

Postremò, quod tam vile aut modicum non eſt quicquid mei cauſa egeris aut paſſa fueris, vnde glorioſam maximamq; à me non recipias mercedem. Veruntamē ego nolo, vt tu quaſi pro mercede mihi ſeruias aut patiaris, ſed nudo ſolo amore. Ego ſcio quid præmi tibi dare volo. Volo inquam, quia nulli debeo aliter, niſi quia

Flagellatum Dei
cauſa quæ.

Aduerſis
preſſus quæ
exercere de-
beat.
1. Pet. 2.
2. Cor. 4.

Aduerſa
omnia quo
animo ſuſ-
cipienda
ſint.

Conſolatio
in aduerſis
vnde fugi-
enda.

Bona Dei
omnia vt
ſunt gratui-
ta.

quia volo, dona enim mea gratuita sunt. Tu igitur noli de præmio cogitare, sed nobiliori modo amanti, fidelioritq; corde me cogita, & propter me ex charitate mihi subice ad omnia quæcunque volo. Si scires filia quantus est tribulationum fructus, pro voto susciperes gloriari, in cruce ac tribulatione. Quanto igitur plura tibi occurrunt aduersa, quantoq; desiderijs tuis (etiam quæ sunt ad placendum mihi) obstitit, tanto debes ad patiendum esse feruentior, tantoq; erga me refrenatior: quia mea voluntate ac prouidentia agitur, quando voluntas tua etiam bona impeditur, vt videlicet pro vna dux tibi virtutes nascantur, habeasq; simul ex bona voluntate (tametsi non permittaris operari) boni operis mercedem, & ex aduersitate voluntatem impediente, patientiæ coronam. Adde quod bona voluntas quanto fuerit aduersitatibus tentata & inuenta fidelior, quantoq; manet inter contraria studiosior, tanto ei reposita est apud me gloriosior corona. Itaque quia te diligo, volo vt tota ac purè fidelis mihi sis sponsa, volo vt absq; vlla proprietate mihi seruias, easque non quo tu velles, sed quocunque te misero siue duxero, ne in his quoque quibus mihi placere intendis, teipsam simul quæras: quin potius vt fidelis, deuota ac obediens ancilla, quæ exera dominæ suæ voluntatem nullam habet electionem, sic tu nulla in te teipsam, sed me solum purè quæras, fitq; id tibi semper acceptissimum, quicquid ego per manus hominum, aut quomodocunque volo, impofero tibi ferendum.

Voluntatis bonæ quando corona gloriosior.

Vt ea quæ patimur nobis solis imputemus: Christi vita, mores, passio, vt in aduersis ob oculos constituamus.

CANON XXVI.

Non filia ad homines respicias, neque hominibus imputes si qua pati habeas. Quid noxa habet virga si pater corrigere filium tentans, hac vsus fuerit? Et tu cur irasceris hominibus, qui pro flagello in tui emendationem aduocati mihi seruiunt? Non igitur cōtra illos pugnes aut disputes, sed hoc obserua, ne tua te impatientia laadat, & fructum quem assequi debueras patiēdo, amittas querulando. Patiēdo igitur ad omnes homines esto benigna ac mitis: esto serena vultu, vt nulla turbulentia, nulla querimonia, nulla deiectione animi seu tristitia, nec quicquam in te deprehendatur, vnde intelligaris pati aut grauari.

Alijs non imputandis, quando patimur aduersa.

Si te arguerit quispiam aut conuictus fuerit, serenum ac benignū ostende vultum tacens, atq; in signum dilectionis bene acceptantis, boni omnia consulentis, nec vltionem cogitantis, nec iniuriam sentientis, cum verecundia humiliter subrideas. Caue autem ne tūc loquaris, nisi duo aut tria verba modeste. Ita te exhibeas humilem ac mitem, vt nemo nō audeat corripere te, nemo timeat despiceret, nemo conuitia inferre. Disce in omni aduersitate ad omnem obiurgationem, ad omnem contumeliam aut iniuriam tacere, sustinere & quiescere, & inuenies meam gratiā. Ad quam alioquin nunquam peruenies, nisi tacendo, & ea quæ tibi ferenda impono, æquanimiter sustinendo. Habes autem o filia simul ac sponsa mea vitam meā, patientiæ ac mititatis exemplar. Neque enim ociose dixi. *Discite à me, quia mitis sum & humilis corde*: quando quidem vita mea patientiæ, humilitatis, ac mititatis fuit exemplar. Inter pœnas ac acerbos cruciatus, inter derisiones & blasphemias, inter cruces hostium minas, & vultus impios quid à me querularum aut murmuris egressum est? Cui inimicorum maledixi? cui aspere loquutus sum? cui durè respon-

Conuitia passus quo animo esse debeat.

Matt. II.

Mores Christi in passione quibus exemplo fore debeant.